

DESZKASZÁLKÁK

A Miskolc-Tetemvári Református Egyházközség
gyülekezeti lapja - 2014. december

Cikkeket, beszámolókat a reftetemvar@gmail.com címre várunk
www.deszkatemplom.hu, tel.: 46/506-613

Lelkészi hivatal: 3525 Miskolc, Palóczy u. 21.
hivatali idő: hétfő-kedd-szerda és péntek 9-12 óra, csütörtök 15-18 óra

Útkészítők

Adventhez, karácsonyhoz közeledve három hívhős személye vált nyomatékosabbá számomra. Eltérő korban és társadalmi helyzetben éltek, azonban ugyanazt a feladatot kapták Istentől: készítsenek utat valaki fontosabb számára, aki utánuk jön. Nagy munka, még nagyobb felelősség, és hatalmas tanulság számunkra, akiket Jézus Krisztus arra hívott el, hogy az Ő útját egyengessük. Ez az útkészítés kettős, egyrészt az emberi szívek irányába történik életünk és szavaink bizonyágtételén keresztül, másrészt saját magunk felé, amennyiben elhárítjuk az akadályokat az elől, hogy az Úr Jézus mindinkább a saját képére formálhasson. Vegyük most számba a sikeres és sikertelen útkészítőket és lássuk, mit tanít nekünk életük:

Sámsont arra rendelte Isten, hogy elkezdje megszabadítani népét a filiszteusoktól (*Bír. 13:5*), azaz Sámuel útját egyengesse, aki majd bevégzi ezt a szabadítást. Ő azonban saját kívánságainak kielégítésére fordította Istentől nyert erejét és paráznákra tékozolta adottságait. Néhány filiszteust megölt ugyan, de a szabadítás, különösen a nép szívének elfordítása az ellenségtől elmaradt. Sámson életének tragédiája arra figyelmeztet, hogy alkalmatlanná válunk az Istentől ránk bízott feladat elvégzésére, ha engedjük, hogy kívánságaink uralkodjanak felettünk és bűnös vágyaink szabják meg tetteinket. Aki tu-

datosan bűnben él (Sámsont többször is figyelmeztették szülei), az haszontalan eszköz lesz Isten kezében.

Illés ezzel szemben szinte tökéletes volt, talán túl tökéletes is. Imádságával három és fél évre bezárta az eget, egymaga végzett 850 bálványpappal és – prófétával, halottat támasztott föl és végül tüzes szekéren ragadta magához az Úr. Olyan mély nyomot hagyott Izráel népe szívében, hogy mind a mai napig emlegetik és várják megjelenését mint a Messiás hírnökéét. Azonban Illést is útkészítőnek szánta Isten, így lehet Keresztelő János előképe. A Hórebbe azt az utasítást kapta „*Elizeust pedig kenjed prófétává a te helyedbe*” (*1Kir. 19:16*). Elizeusban kétszeres erővel működött a Szentlélek, nagyobb csodákat tett, mint Illés, Illés emlékezete mégis elhomályosítja az övét. Aki szívvel-lélekkel munkálkodik az Úr Jézusért, azt nagyon is fenyegeti az a veszély, hogy végül rá fognak emlékezni és nem Arra, Akiért dolgozott, Akinek az útját készítette. Ha teljes erőbedobással szolgálni akarunk az Úrnak, fordítsunk rá gondot, hogy Őt lássák és ne minket, hogy a tartalom legyen fontos, ne a cserépedény, amiben van (*2Kor. 4:7*).

Végül minden tekintetben pozitív példaként áll előttünk Keresztelő János személye. Teljes odaadással, megalkuvás nélkül készítette az Úr útját, nem nézte az emberek személyét, nem engedte, hogy a bűnök eluralják életét és mikor Jézus Krisztus feltűnt a színen,

visszavonult, miután elmondta a történelem egyik legszebb hitvallását. Azt a hitvallást, amely mai napig érvényes, és aminek minden hívő keresztyén életét fémjeleznie kell, amikor betölti kétirányú útkészítői elhívását: „*Annak (Jézus Krisztusnak) növekednie kell, nékem pedig alább szállanom*” (Jn. 3:30). Az a vágyam saját magam számára, és azt kívánom minden kedves olvasónak, hogy állhassunk meg majd úgy a dicsőség-

ben visszatérő Krisztus ítélőszéke előtt, hogy jó és hű szolgának bizonyultunk. Küzdjünk még inkább bűneink ellen, szolgáljunk és készítsük az Úr Jézus útját teljes erőbedobással – legyen bármily csekélynek is tűnő a szolgálatunk-, mindezt úgy téve, hogy Őrá, hitünk értelmére és céljára irányítjuk a reflektorfényt és nem önmagunkra.

Jobbágy Péter

JÓ SÁFÁR

Beszámoló a presbitérium tevékenységéről

„Monda pedig az Úr: kicsoda hát a hű és bölcs sáfár, kit az úr gondviselővé tőn az ő háza népén, hogy adja ki nekik élelmüket a maga idejében?” (Lk. 12:42)

Egy presbitérium legfontosabb tevékenysége – ha csak az egyházi jogszabályoknak tesz eleget – döntések sorozatából, azok határozatokba foglalásából áll. Ez azonban nem elegendő ahhoz, hogy egy egyházközség működjön. A döntések előkészítése sokkal több energiát vesz igénybe, mint a döntés. Az igazi munka pedig a határozatok végrehajtása. Az persze már nem csak a presbiterek, hanem az egész gyülekezet feladata. Idén különösen sok tennivalója volt a hat évre választott testületnek. Még csak február elején jártunk, de már 11 határozatot hozott a presbitérium. Ezek között volt olyan, ami évről évre visszatérő feladat. Ilyen az iskolánk és az egyházközség előző évi működéséről szóló beszámolók elfogadása és az in-

duló gazdasági év költségvetésének meghatározása. Ezek mellett egyedi és az iskola jövőbeni tevékenységét jelentősen befolyásoló volt az az elhatározás, amivel az intézményben két tannyelvű osztály indítását támogattuk.

Presbitériumunk fontos munkája volt lelkipásztorunk beiktatása méltó megünneplésének, a május 17-ei hálaadó istentiszteletnek megszervezése.

A tavaszi, nyári presbiteri gyűlések egyik legfontosabb napirendi pontja a parókián végzendő építőipari munkák tervezése volt. A homlokzat felújítása nem sokáig várhat már. A földszinti lelkész lakás korszerűsítése lehetőséget adna az energiatakarékos működésre. További átalakításokkal pedig közösségi helyiségeket nyerhetnénk. Ez bizony egy olyan erőfeszítés volt, ami anyagi lehetőségeink miatt nem járt sikerrel. Az előkészítő munka azonban nem volt hiábavaló, mert az egyházkerület pályázati közösségéhez csatlakozva esélyünk lehet a szükségesnek tartott munkákhoz támogatás elnyerésére.

Év elején nem gondoltuk, hogy évek óta tervezett intézmény bővítési tervünk idén valóra fog válni. Nagyszerű példája ez Isten munkálkodásának. Szeptembertől óvodája is van az egyházközségnek. Sok vitával járt a presbiteri gyűléseken, amíg egyezsége jutottunk a korábbi önkormányzati intézmény átvételéről. Ma már tudjuk: Isten áldása van ezen a döntésen.

A presbiteri gyűlések sokszor éjszakába nyúlnak. Hiszem, hogy ez a testvérek jó szándékkal megfogalmazott, hitbéli gondolatainak köszönhető. Ha Isten által vezérelt gondolatokkal, szeretettel mondjuk el érveinket, akkor az építi a gyülekezetet, segíti a közösség fejlődését. Az viszont bomlasztó, ha valaki csak elégedetlenségét fejezi ki, alkotó javaslatot pedig nem tesz. A tavalyi nehéz döntésekkel, viszályokkal teli év

után télen békesség szállt a gyülekezetre. A pártoskodás, a széthúzás lelkülete viszont ismét kísért. Még többet kellene beszélgetnünk a gyülekezetben, hogy a tények ismerete nélküli téves véleményalkotást, megalapozatlan nyilatkozatokat elkerüljük.

„Hogy van hát? Imádkozom a lélekkel, de imádkozom az értelemmel is; énekelek a lélekkel, de énekelek az értelemmel is. Mert ha lélekkel mondasz áldást, az ott lévő avatatlan miképpen fog a te hálaadásodra Áment mondani, mikor nem tudja mit beszélsz?” (1Kor. 14:15-16)

Lelki békét adó adventi készülődést, áldott karácsonyt kívánok a gyülekezet tagjainak és szeretteiknek.

*Pintér Zoltán
főgondnok*

A HIT MELLÉ TUDÁST

Az imádság hatalma I.

„A Spiegel (német) magazin körkérdése alapján Németországban többen imádkoznak, mint amennyien Istenben hisznek. Azzal magyarázhatjuk ezt a meglepő ténytet, hogy az imádság az embernek annyira ősi szükséglete, hogy még akkor sem tud felhagyni vele, amikor már nem is hisz az Istenben, akihez imádkozik.”

„A vallásos ima sóvárgó imádkozást jelent, a keresztyén ima viszont az élő kapcsolat megnyilvánulása – ezt a különbséget nem lehet kellőképpen hangsúlyozni. A vallásos ima olyan, mint egy

ismeretlennek írott levél. A keresztyén ima ezzel szemben olyan, mint a válasz a szerelmes levélre, aminek a feladóját jól ismerjük”

Mi az imádság?

A legegyszerűbb válasz a feltett kérdésre így hangzik: „Beszélgetés Istennel.” „Az Igén keresztül Isten szól az emberhez, az imádságban viszont az ember beszél Istenhez. A Biblia egyik legnagyobb tanítása az, hogy az ember Isten elé állhat és elmondhatja hálaadását vagy könyörgését a meghallgatás reményében”.

„Az imádság a hit beszélgetése Istennel.

Az imádságban hálát adunk Istennek jótéteményeiért, dicsérjük szeretetéért, és gyermeki egyszerűséggel tárjuk elébe kéréseinket. Joggal mondhatjuk: az imádság a lélek lélegzetvétele.”

A Bibliában az imádságot jelölő szavak mindig kifejezik az ember megalázkodását Isten előtt. Göggel, öntelten nem lehet Isten előtt megjelenni. Kegyelem az, hogy Isten szóba áll az emberrel, megadja neki a Vele való beszélgetés lehetőségét. Ádám és Éva szabadon, közvetlenül beszélgetett a bűneset előtt Istennel: teljes bizalmon alapuló szeretetkapcsolat volt közöttük. Ám a bűneset, az Éden kertből való kiűzés után ez megszakadt. Az ezt követő kommunikáció Isten és ember között sokkal körülményesebbé vált. Az ember csak bűne tudatában járulhatott a szent és tökéletes Isten színe elé.

Ezért közös mind az Ó-, mind az Újszövetség szóhasználatában az imádsággal kapcsolatban az alázat, megalázkodás, amit nem csak szavaival, hanem testtartásával is kifejez az Istennel kapcsolatba lépni kívánó személy. Ezt kifejező szavak az Ószövetségben a „sákhah” (leborulni, imádni), a „náfal” (leesni), a „pára” (letérdelni, térdet hajtani) az Újszövetségben pedig a „proszküneo” (leborulni, hódolni).

A bűnös, de Istent kereső ember azt is tudja, hogy Istentől semmit nem követelhet, csak kéréseivel, könyörgéseivel keresheti Őt. Ezt fejezi ki az „átar” (könyörögni), a „khánan” (kegyelemért folyamodni), a „caák” (kiáltani), valamint a „deészisz” (esedezés, kérés, könyör-

gés). Általános értelemben a héber a „pálal” (imádkozni), és az ebből képzett „töfillá” (imádság), valamint a görög „proszükhomai” (imádkozni), illetve az ebből képzett „proszükhé” (imádság) fejezi ki magát az imádságot, az Istennel való bensőséges kapcsolatot.

Köztudomású, ma már a világi tudományok is felfigyeltek rá, hogy az imádságnak valóban különleges ereje van: beteg emberek bizonyítottan hamarabb gyógyulnak, ha imádkoznak értük, és még gyorsabb a felépülés, ha maga a beteg is imádkozik. A hívő emberek tovább élnek, kevesebbszer betegednek meg. Nyilván többek között ezért a pszichológia is vizsgálat tárgyává tette az imádságot. Süle Ferenc a következőképpen magyarázza tudományos alapossággal, hogy mi az imádság: Az imádság „mélylélektanilag a tudatos én és a Selbst élő aktuális kapcsolata. Az egó a vallásos elképzeléseinek és főleg a benne addig kialakult istenképének gondolati és érzelmi tartalmain keresztül figyel, érzékel és kommunikál lelkének, szellemének e mélységei felé... Az imádságnak néha fázisait is megkülönböztethetjük: (a) Énünk, a személyes lelkünk központjába, a szívünkbe vonul vissza, ide koncentrálódik tudatunk. Saját legfőbb problémáink, vágyaink, hiányaink töltenek el. (b) Isten keresése, ráhangolódás. Ezt készíti elő már az ima előtt is tulajdonképpen a visszavonulás, a Biblia olvasása, szent szövegeken való elmélkedés, meditáció stb. is. Mindehhez azonban az egó erőfeszítése nem elég, hanem egy várakozó lelkiállapot

átélésére is szükség van rendszerint...

(c) Az interakció: az én és Isten közvetlen kapcsolata, amiben a szavak sokszor csak kevés szerepet játszanak, gondolatok, érzelmek, belső élmények zajlanak, amiknek a pontos megfogalmazása sokszor komoly nehézséget jelent.”

Az imádság oka és célja

Szikszai György hét pontban jelöli meg miért fontos az imádság a hívő ember életében.

(1) Isten ezt parancsolja: „*Hálaadás-sal áldozz Istennek, és teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmadat! Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.*” (Zsolt 50:14-15) „*Virraszatok, és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlen.*” (Mt 26:41) „*A reménységben örvendeztetek, a nyomorúságban legyetek kitaratók, az imádkozásban állhatatosak.*” (Rm 12:12) „*Szüntelenül imádkozzatok*” (1Tessz 5:17).

(2) Imádságra buzdítanak a bibliai szentek példái: Dávid zsoltárai; Dániel az életét is kockára tette, csak hogy imádkozhasson; legfőbb példa pedig Jézus Krisztus, Aki sokszor egész éjszakákat végig imádkozott.

(3) Imádkozásra kötelez az Istentől való szoros függésünk. Ő a mi teremtőnk, gondviselőnk, megtartónk, nélküle semmit nem tehetünk.

(4) Imádságra serkent a körülöttünk lévő számtalan gonoszság, kísértés, illetve a magunk nyomorúságának tudata, tapasztalata. Ezekkel szemben önmagunkban megállni képtelenek vagyunk.

(5) Az imádság egyben gyönyörűség is a hívő ember számára, hiszen kedves beszélgetés, áldott kapcsolat Istennel.

(6) Az imádságra való vágyakozás azért is hasznos, mert mintegy mutatója ez az ember hitbéli állapotának: az újjászületett ember vágyakozik Istennel beszélgetni. Ha azonban ritkán, nehezen szánja rá magát az ember az imádságra, meglehetősen rossz jel ez szívbeli, hitbéli állapotát tekintve.

(7) Végül az imádság csodálatos hasznára, erejére hívja fel a figyelmet Szikszai, hiszen az imádság megengesztelheti és lecsendesítheti Isten (2Móz 32:10-14), megfoghatja és visszatarthatja Őt, míg meg nem áld (1Móz 32:26), üdvösséget és mennyországba való bemenetelt szerezhet (Lk 23:42-43), stb.

„A gyakori imádság a leghatékonyabb eszköz arra, hogy *„átalakuljunk gondolkodásunk megújulásával*” (Rm 12:12)... Ha az imádságban gyakran találkozunk Krisztussal, ennek hatására az Ő isteni képe rejtélyes módon belénk ivódik anélkül, hogy ezt észre vennénk. *„Mi pedig mindnyájan, kik földetlen arc-cal tükrözzük vissza Isten dicsőségét, fokról-fokra ugyanazon képmássá változunk át az Ő Szentlelke által*” (2Kor 3:18)

Kálvin azt tanítja, hogy az „imádság ássa ki számunkra azokat a kincseket, melyeket a mi hitünk, miután az Úr evangéliuma kijelentette, meglátott.”

Kálvin nem kerüli meg a logikus, de kritikus kérdést: „Vajjon nem tudja-e Isten figyelmeztetés nélkül is azt, hogy miben szenvedünk segítséget és hogy

mi van hasznunkra?” A választ a következőkben látja: „Azt akarja ugyanis az Úr, amint méltányos is, hogy Őelőtte kedves mindaz, amit az emberek Őtőle kérnek; és érzik, hogy az ő hasznukra cselekszik, s ezt könyörgéseikkel is bizonyítják... A legkegyesebb Atya, bár soha nem alszik és soha nem érzéketlen, mindazonáltal többnyire alvónak és ér-

zéketlennek mutatkozik, hogy így minket, akik különben tétlenek és tunyák vagyunk, a mi nagy hasznunkra az Ő keresésében s a hozzá való könyörgésben és kérésben gyakoroljon.”

Folytatjuk

*Almási Ferenc
vezető lelkipásztor*

GYŰLEKEZETÜNK VETEMÉNYESKERTJE

Beszámoló a Jókai iskola életéről

/ 2014. szeptember – december /

Az Úr Jézus iránti hálával kezdtük a 2014-15-ös tanévet, hiszen a nyár folyamán Tőle kaptunk testi-lelki felüdülést szolgálatunk, munkánk folytatásához.

Iskolánkhoz a 2014-15-ös tanévben nemcsak az a 73 elsős csatlakozott, akik jelen voltak az évnnyitón szeptember elsején, hanem egy egész intézménnyel bővült a „Jókais csapat”. Ugyanis egyházközségünk fenntartásába került és iskolánk részévé vált a Szent László utcai óvoda, a maga 100 csöppségével, pedagógusaival, munkatársaival.

Hálások vagyunk Istennek ezért az új helyzetért, az új közösségéért, a miszsió lehetőségének kibontakozásáért. A gyülekezet tagjait pedig arra kérjük, hogy hordozzák imádságban iskolánkat, óvodánkat, hogy miközben minőségi munkát végzünk, és teljesítjük törvényi kötelezettségeinket, semmi se menjen a szolgálat rovására. Tudjuk nemcsak szem előtt tartani, hanem teljesíteni is küldetésünket: a lélekmentést Isten országára, az Ő dicsőségét szolgálva.

Az őszy folyamán színes programokon vehettünk részt: III. Református Iskolai Napok, bábszínházi látogatások, a Lévy labor programjai. Méltó módon emlékeztünk meg nemzeti ünnepeinkről. Meglátogattak minket a Miskolci Nemzeti Színház színészei, németeseink pedig a Lévy Gimnázium német-magyar diakóniai programjában vettek részt. A szülőkkel is igyekeztük szorosabba fűzni a kapcsolatot a Márton-napi szülő-tanártalálkozó keretében. Sokszínű programjaink között szerepel még: a Matanda-bemutató, az őszi Suli-kóstoló, valamint nyílt nap. Mindeközben nem feledkeztünk el a Kárpát-medencei Református iskoláknak szánt karácsonyi gyűjtésről sem. Iskolánk diákjai november 30-án a Deszkateplomban szolgáltak advent első vasárnapján.

December 5-e a bécsi adventi kirándulás alkalma. Az osztálymikulások programjait pedig az adventre és karácsonyra való készülődés követi. A karácsonyi műsor időpontja december 18.

Az Úr Jézus áldását kérjük gyülekezetünk minden tagjára a Megváltó születésnapja alkalmából, a Jókai iskola és

óvoda egész közösségének nevében, ebben az új tanévben!

*Kiss Gyula
iskolalelkész*

Változások óvodánk életében

Intézményünk 1982-től működik a belváros szívében. Négy csoportos óvodánk csendes, nyugodt környezetben, gyönyörű udvarral körbevéve nevel 100 óvodás kisgyermeket. Óvodánkban magasan képzett, több diplomával rendelkező óvodapedagógusok, dajkák, pedagógiai asszisztens, karbantartó-udvaros és konyhai dolgozó munkája segíti a gyermekek óvodai életét. Családi légkörben, szeretetteljes környezetben neveljük, óvjuk, vigyázzuk a ránk bízott gyermekeket.

Valamennyien örömmel üdvözöltük a hírt, hogy 2014. szeptember 01-től református óvoda lettünk. A Jókai Mór Református Magyar-Angol Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola, Alapfokú Művészeti Iskola és Óvoda intézményegységként működik, melyben nem csak az óvoda neve változott meg ettől az időponttól, hanem óvodánk élete sokkal gazdagabb lett. Intézményünk új fenntartója a Miskolc-Tetemvári Református Egyházközség lett.

Miben lettünk többek? Hogyan változott meg az életünk?

Reggel a csoportba lépve a gyermekek már így köszönnek: -Áldás, békesség! A szülők is, a gyermekek is örömmel fogadták a változást. Sokkal több kisgyermek számára lett elérhetőbb a hittan

foglalkozás, mely két csoportban, kiváló hitoktatókkal valósul meg heti gyakorisággal. Minden reggel rövid áhítatot tartunk a gyermekeknek Istenről, rövid beszélgetéssel, bábozással. Arról, hogy a mai napon, Isten mit is üzen nekünk. Ezt természetesen az életkori sajátosságuknak megfelelően, játékosan tesszük. Rövid imádságot mondunk. Figyelünk egymásra. Nagy dolog, hogy így kezdhethetjük el a napot. Bár még csak két hónap telt el a változással, hamar megszokták óvodásaink és igényükké vált.

Az óvodai programunk –Az anyanyelvi nevelés és drámapedagógia –tovább folytatódik a gyermekek nevelésének színtereként, ugyanakkor kiegészül olyan dalokkal, versekkel melyek Istenről szólnak. Kedvenc dalaikat Jézusról játékosan, mozdulatokkal kísérve adják elő. A versek, dalok mellett a Bibliából rövid kis igéket hallgatnak a gyermekek. Étkezések előtt minden esetben elmondjuk az imádságot: Jövel Jézus, légy vendégünk, áldd meg, amit adtál nekünk. Ámen. Az étkezések végén szintén imádkozunk: - Aki ételt, italt adott annak neve legyen áldott. Ámen. A dolgozók, a mi kis közösségünk nyitott Isten Igéjét meghallgatni és a szívébe zárni. Valamennyien részt vesznek a Deszka templomban tartott Istentiszteleteken. Az ott tapasztalt szeretet és nyitottság számunkra jó bizonyosság, hogy egy imádkozó közösség áll mögöttünk. Köszönjük, hogy e közösséghez tartozhatunk!

*Szalontai Zoltánné
óvodavezető*

Engedjétek hozzám jöni a gyermekeket

„Engedjétek hozzám jöni a gyermekeket és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa.” (Mk 10:14)

Óvónőnek lenni? Nem munka, nem lehet úgy dolgozni járni, hogy ekkor, vagy akkor leteszem a munkát, mert vége a munkaidőnek. Hivatás, átszövi az ember életét. Mert a munkaidő néhány óra megfeszített figyelem. Mi történik, hogy történik a ránk bízott gyermekekkel, ki milyen hangulatban érkezett, mi bántja, minek örül, hogy aludt, mit szeretne játszani, folyik az orra, köhög, „kivan” a dereka, mit vesz fel az udvarra, bekötötte-e cipőt, felvette-e a sapkát, pisilt-e, evett-e legalább egy pár kanál levest, megmosta-e mindig a kezét amikor meg kell, és sorolhatnám. Aztán kilépünk az ovi ajtaján és a gondolataink vissza-visszatérnek oda. Elaludt-e, nem fog-e bepisilni alvás közben, jönnek-e érte mire felébred, ahogy megígérték és így tovább. Nagy felelősség is, hiszen a szülők ránk bizzák gyermekeiket abban a reményben, hogy tanítjuk őket, gondoskodunk róluk, szeretjük őket. Felelősség, mert 6-7 éves korban úgy kell a gyermekeket elengednünk óvodai éveik után, hogy megállják a helyüket az iskolában.

A legnagyobb felelősség ajándékát akkor kaptuk, amikor 2014. szeptember 1-jén a Miskolc-Tetemvári Református Egyházközség és a Jókai Református Általános Iskola örökbe fogadta a Szent László úti óvodát és Jókai Református

Óvoda lettünk. Mert a legnagyobb feladatunk Jézushoz, Megváltó Urunkhoz vezetni, igen nem csak engedni, ahogy a mottóban szereplő igében van, hanem kézen fogni és odavezetni a gyermekeket. Ezzel a feladatunkkal nem földi hatóságoknak kell elszámolnunk, maga Isten lesz az, aki számon kéri, hogyan teljesítettük a ránk bízott szolgálatot. Sokrétű feladat ez. Van egy része, ami látszik, amit megtanulnak, „produkálnak” a gyermekek, versek, dalok, imádások. A láthatatlan rész, a szívükbe, lelkükbe elültetett mag, az ébredező hit magja, amit szorgos ápolással kell nevelgetnünk. Eszembe jut egy történet arról az emberről, akinek a vasúti átjáróban az volt a munkája, hogy mikor jött a vonat, ki kellett állnia egy lámpással, lóbálnia kellett azt, hogy a járművek észre vegyék, és időben meg tudjanak állni. Egy nap a vonat érkezése előtt kiállt az átjáróba, szorgosan lóbálta a lámpát, ahogy mindig is szokta. Jött egy autó, és hősünk hiába lóbálta egyre erőteljesebben a lámpát, az autó nem állt meg. Szörnyű tragédia történt, a vonat és az autó összeütközött és az autóban mindenki meghalt. Emberünk sokkos állapotban hajtogatta, hogy ő bizony mindent elkövetett azért, hogy ne következzen be ez a szerencsétlenség. A helyszínelő rendőr akkor így szólt hozzá: igen, maga lóbálta a lámpát, csak az volt a baj, hogy nem gyújtotta meg. Ezt a lámpást kell hát nekünk is meggyújtanunk, hogy világítsunk. Nem csak az óvodában, gyermekeink között, hanem a világban is. Csak akkor tudjuk a kis

magokat, a hit magjait elvetni a kicsik szívébe, ha hitelesen, Jézus szeretetével közeledünk hozzájuk, úgy élünk közöttük, minden mozdulatunk, szavunk, cselekedetünk arról tanúskodik, hogy Jézus megváltott gyermekei vagyunk.

Istenünk segítsen bennünket ebben a nehéz, felelősségteljes és mégis gyönyörű szolgálatunkban!

*Mészárosné Tóth Zsuzsanna
óvodapedagógus*

HÁZUNK TÁJÁN

Diakóniai csendesnap gyülekezetünkben

*„Ne szóval szeressünk, se nyelvel, hanem cselekedettel és valóságosan.”
(1Jn 3:18)*

Isten iránti hálával a szívünkben tájékoztatjuk a testvéreket, hogy a gyülekezet diakóniai csoportja 2014.május 10-én a Mályi Konferencia Központban csendesnapot tartott. Meghívott vendégek (szolgatársak) a Budai Egyházközség Diakóniai Szolgálat vezetői, valamint Jónyer Lajosné az Egyházkerületi Diakóniai Központ vezetője és Földes Gyula nagytiszteletű úr volt. Az alkalmat Bodáné Falucskai Ilona nagytiszteletű asszony nyitotta meg, majd felkérte az alkalmunkat jelenlétével megtisztelő Almási Ferenc nagytiszteletű urat az áhítati szolgálat megtartására. Az áhítat fő gondolata az volt, hogy a diakónia a gyülekezetben nem cél, hanem gyümölcs. A közös ének után a köszöntések következtek. Nagytiszteletű asszony köszöntötte a vendégeket a budai gyülekezetből: Csenki Zsuzsanna diakóniai központ gondnok-presbitert, Tárnok Anna diakónus koordinátort, Szigetiné Icuka diakónust, valamint Jónyer Lajosné-t és Földes Gyulát egyházkerületünk

Diakóniai Központjának vezetőjét és munkatársát. A bibliai vezér ige: *„Mi erősek pedig tartozunk azzal, hogy az erőtléneknek gyengeségeit hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk. Mindenikünk tudniillik az Ő felebarátjának kedveskedjék annak javára és épülésére.” (Rm. 15:1-2).*

A budai Diakóniai csoport tájékoztatását, előadását Csenki Zsuzsanna és Tárnok Anna tárta elénk. Elmondták, hogy ők rövid és hosszabb távú terveket készítenek. A szervezést egy bizottság végzi a nagy létszámra való tekintettel. A csoport munkája 3-as irányultságú: (1) gyülekezeten belüli szolgálat, (2) a gyülekezet közvetlen környezetében kifejtett missziós célú diakónia, (3) tágabb környezetben kifejtett diakónia a hittestvérek felé.

Szakmai koncepciójuk: „Hisszük és valljuk, hogy a diakóniai munka nélkül nincs Krisztuskövetés. Egy, a Jézus közösségében élő gyülekezetben nem csak a diakóniai csoporttagok feladata a diakóniai munka, hanem a GYÜLEKEZETÉ is a közösségben.

Lelkiség megjelenése a szolgálatban: forrása Isten szeretete, vezetése és tanítása, amit Tőle imával, engedelmes szívvel elfogadunk. Mindehhez a Szent-

lélek termékenyítő jelenléte ad erőt.

Ismertették a különböző, rég működő szolgálataikat is úgymint: (1) a névtelen segítő kezek támogatói programját, ami 2004-től működik, (2) szeretet szálak határok nélkül, ami 2005-től működik, (3) gyülekezeti tagokat látogató program, ezt kis csoportok végzik, (4) agrármisszió, jótékonyasági vásárok, rendezvények, (5) a Presbiteri Szövetséggel való kapcsolattartás.

Kiemelten foglalkoztak a segítők szolgálatával, ami nélkül szinte elképzelhetetlen a diakóniai munka. 30-40 csoportban szolgálnak az önkéntes segítők szolgálatával. A gyülekezetük száma nagy, 1018 fő- hasonlóan a mi gyülekezetünkhöz. A szolgálatokat a diakóniai gondnok koordinálja. A kis csoportoknak mindig van egy lelkész vagy diakónus vezetője. A beszámoló után Szigetiné Icuka tett bizonyosságot diakóniai szolgálatáról, életéről. Ezt követően Jónyer Lajosné az egyházkerületi Diakóniai Központ vezetőjének előadása következett. Nagyon részletes és szinte a megye minden területét felölelő tájékoztatás a központ megalakulásától a máig vezetett bennünket. Megismerhettük, hogy a központban és a megye minden területén milyen sokrétű, áldott szolgálatokat végeznek a testvérek. Mindkét előadás, tájékoztató alatt az Isten iránti hála és örvendezés volt a szívenben, hogy igen, igen, mi is ezt tesszük (kicsiben) a mi szolgálatainkban és a jövőben még többet szeretnénk tenni lehetőségeinkhez mérten. Jó tudni, hogy a diakóniai szolgálat mindenütt egyfor-

mán Isten igéje által, az Ő nagy szeretetéből fakad és működik, legyen az akár Budán, akár az egyházkerületben, akár a tetemvári gyülekezetben.

A délelőttöt bezáró hálaadó ima után elfogyasztottuk a finom ebédet és még egy kis tó körüli sétára is jutott idő, mert a sok áldás mellett Isten még szép, jó idővel is megajándékozott minket. Már itt elkezdődtek a szolgálattal kapcsolatos beszélgetések, személyes ismerkedések. A délutáni együttlétet imával kezdtük. Azt követően Gazdusné Fekete Edit, a mi diakóniai csoportunk világi vezetőjének előadása következett. Elmondta, hogy ilyen szervezett és rendszerben működő diakóniai szolgálat a gyülekezetben csak három éve van, részben erre jelentkező presbiterek, részben önkéntes segítő gyülekezeti tagok közreműködésével. Ismertette, hogy: (1) létrehoztuk a rendszeres szolgálatot az öregek otthonában, amit két hetenként látogatunk; (2) minden ünnep előtt úrvacsorát viszünk az arra éhezőknek még a betegágyhoz is - ebben a szolgálatban a vezető lelkipásztorunk, Almási Ferenc nagytiszteletű úr is részt vesz; (3) bevezettük a gyászolók vasárnapját; (4) működik a Gyászolók csoport gondozása nagytiszteletű asszony vezetésével; (4) látogatásokat tettünk és szolgáltunk vidéki idősek otthonában (Erdőbénye, Nemesbikk, ahová anyagi segítséget is tudtunk vinni a gyülekezet támogatásával); (4) részt veszünk és szolgálunk a gyülekezeti alkalmainkon, más gyülekezetek látogatásain (Bodroghalom, Perkupa); (5) tartottunk diakóniai napot

és a jövőben is tervezzük azt. Jövőbeli terveinket imáinkban visszük Isten elé, mert nagy feladatul tűztük ki a gyülekezetől távol maradás felkeresését, látogatását. Továbbra is működtetjük a Szeretetszolgálati perselyt. A szeretetgondozás segítségére kihelyeztünk egy kéréseket, látogatási igényeket begyűjtő ládát. A budai testvérek örömmel hallgatták, hogy kicsi csoportunknak milyen sokrétű a szolgálata. Ezt követően a véget nem érő beszélgetések következtek. Sok ötlet, terv, jövőbeli találkozással kapcsolatosan, amit a budai testvérek hazautazása miatt be kellett fejeznünk. Összefoglalva: igen szép és hasznos napot kaptunk az Úrtól. Ők tanultak tőlünk - mi tanultunk tőlük, mert egy az elhívónk a szolgálatra, egy az utunk és egy a célunk. Isten szeretetéből táplálkozva, vezetését kérve és alázattal elfogadva szolgálni a testvérek között. Köszönjük gyülekezetünk vezetőségének a lehetőséget, hogy biztosította számunkra ezt a napot, és köszönjük a Jókai iskola vezetőségének, hogy rendelkezésünkre bocsátotta az iskola buszt.

Juhász Valéria

Bethánia csendesnap gyülekezetünkben

2014. október 4-én gyülekezetünk helyt adott a Miskolci Bethánia CE szövetségnek, hogy megtarthassa éves körzeti csendesnapját. Immár hatodik éve épülhetünk ezen az alkalmon egymás hite által, amiért nagyon hálásak vagyunk az Úrnak. A nap témája

a „kegyes(kedő) élet” volt, melyet a Pál apostol Kolossébeliekhez írt levele alapján bontottak ki a szolgálattelvők. A vezérige: *”...ezek csak árnyékai az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság.”* (Kol. 2:17)

A bevezető gondolatok után a Bethánia CE szövetség rövid bemutatása következett. A CE szövetség egy felekezetközi misszió, melynek célja, hogy Krisztus evangéliumát hirdesse, és ha valakit megérint az evangélium, akkor továbbsegítse abban, hogy a saját gyülekezetében éljen aktív szolgáló életet.

Az első szolgálatot Almási Ferenc – vezető lelkipásztorunk – végezte, ünnepeinkről beszélt. Az ünnepek meghatározóak az életünkben, kiszakítanak a hétköznapiakból. Nekünk, keresztyén embereknek különösen is fontos az ünnep, de soha nem önmagáért, és nem csupán értünk van, mert akkor tudunk igazán ünnepelni, ha Jézus Krisztus kerül a középpontba. Ne a külsőségekre, az ünnepet körülvevő részletekre koncentráljunk, hanem az ünnepeltre, Krisztusra, és a vele való kapcsolatunkra.

Mátyás Sándor, nyéki lelkipásztor előadásának címe: „Szokásaink, hagyományaink” volt. A bibliaolvasó kalauz szerinti igéből indult ki, mely szerint a 12 éves Jézus és szülei a zsidó nép hagyományai, szokása szerint felmentek Jeruzsálembe az ünnepre. Jézus és szülei megtartották a hagyományt, de Jézus ott maradt a templomban, mert az Atyának való engedelmség, az Atya akaratának keresése fontosabb volt számára a szokásoknál. Nekünk mi/ki a fontos? A

szokásaink, hagyományaink, vagy személyes kapcsolatunk Istennel? Jézus ma is ott van a templomban, találkozhatunk vele az írott ígén keresztül, nem igaz az, hogy a történelmi vallásokban nem találkozhatsz Jézussal. Az a kérdés, hogy befogadod-e a szívedbe, vagy hallgatod ugyan az ígét, de Jézus Krisztust ott hagyod a templomban.

A második igehirdetés követően 4 kiscsoportban folytattuk a napunkat, beszélgetés formájában. Nagyon őszinte és nyitott hozzászólások, bizonyágtételek és imádságok fakadtak fel, érezhető volt a Szentlélek jelenléte, vezetése. Az összetartozás, a Krisztushoz tartozás öröme járta át szíveinket és gondolatainkat.

A szeretetvendégség után délután két igeszolgálatot hallgathattunk meg. A délutáni előadást Berke Sándor lelkipásztor, az erdélyi CE szövetség elnöke tartotta. Nem álmok és látomások vezetnek bennünket, hanem Isten kijelentése. A Szentírás, Isten szava hozzánk és ez teljesen elegendő a keresztyén ember számára. Ne különleges kijelentésekre, próféciákra vágyakozunk, hanem az élő Igére, Jézus Krisztusra. Az Ő bűnbocsátó kegyelme, a gólgotai kereszt elég nekünk mindenre. *„Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyáknak a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk”* (Zsid. 1:1-2).

Hajdú Zoltán, a CE szövetség misszióvezetője szolgálatában arra világított rá, hogy milyen a mi istentiszteletünk. Magunk alkotta kegyesség, látszat,

vagy Istennek tetsző, az Ő akaratát kereső, Őt dicsőítő, valódi istentisztelet? Magunk határozzuk meg, hogy hány-szor megyünk istentiszteletre, milyen gyakran nyitjuk ki a Bibliát, és melyik felekezetbe, gyülekezetbe járunk, és így igazoljuk magunkat Isten előtt, vagy igazán, hálából dicsőítjük Istent bűnbocsátó szeretetért, Jézus Krisztusért? *„Az Isten irgalmára kérek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek, és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarat, mi a jó, ami neki tetsző és tökéletes.”* (Rm. 12:1-2). Az igazi istentisztelet, amikor nem a világnak, nem más embereknek akarsz megfelelni, hanem elkötelezed magad Isten szolgálatára. Önmagunk, a saját akaratunk megtagadása, a saját lelkiismeretünk megnyugtatása helyett, adjuk át a szívünket, az életünk irányítását Jézusnak. Engedjük, hogy átformálja szívünket, gondolatainkat, egész életünket. Új emberré válni, új értelmet kapni, megváltozni, megtérni: így lehet igazi istentiszteletünk, csak így tudunk tetszeni Istennek. Hagyjuk el a látszat dolgokat, mert az igazi valóság, az igazi út Jézus Krisztus. Nélküle a templomba járásunk csak látszat és öngazolás.

Az igeszolgálatok között bizonyágtételek hangzottak el. Hálás szívvel köszönjük meg az Úrnak, hogy Szentlelke által ma is munkálkodik, vannak átadott életek, vannak megtérések és megújulások. Megköszönjük a bizonyágtéteveknek –

Harangozó Dóra, Szűcsné Heves Ágnes és Nyírfalusiné Zsóka néni testvéreinknek –, hogy ezt meg is osztották velünk.

Tokodiné Bai Tímea

Szavak nélküli könyv

Beszámoló az evangélizációs istentisztelet-sorozatról

Hála legyen Istennek, hogy öt napon át hallgathattuk az evangéliumot a Deszkateplomban Tóth Tamás Kovácsvágás és Füzérradvány gyülekezeteiben szolgáló lelkipásztor testvérünk tolmácsolásában október 15. és 19. között.

Az istentisztelet-sorozat címe „Szavak nélküli könyv” volt. Még a mai világban is sokan vannak, akiknek üldözöttséget kell elszenvedniük hitükért. Az üldözött keresztyén közösségekben minden Istenről szóló könyvet, Bibliát elvettek, elégettek, de egy színes kis könyvecskével nem törődtek, azt meghagyták nekik. A keresztyének e könyvecske öt színes lapjának segítségével elmélkedtek Isten igéjétől. A könyvecske színei: fekete, piros, fehér, zöld, arany. Ezek egy utat jelképeznek: a feketétől eljuthatunk az aranyig, a büntől terhelt élettől Krisztus kiontott vérével megmosva és megtisztulva örök életünk lakhelyére, a mennybe. Az alábbiakban szeretném néhány mondatban összefoglalni a prédikációk fő üzenetét.

Fekete: a bűn. Nehéz beszélni róla, elfogadni, amit Isten erről mond: „*Mert nincs különbség, mindenki vétkezett és híjával van az Isten dicsőségének.*”

(Rm. 3:22-23). Szívesen gondoljuk, hogy nem vagyunk bűnösök, egészen jó emberek vagyunk mi, de valójában önmagunkat csaljuk meg ezzel; csak gondoljunk például a Tízparancsolatra.

Sok olyan része van az életünknek, amelyben ott a bűn, ami lázadás Isten akarata ellen. Jó ezt hagyni Istennek, hogy megláttassa velünk, és jó őszintén megvallani neki bűneinket. Ez az első és nagy lépés, amely elindít az újjászületés útján. A feketét, a bűnvallást nem lehet kihagyni. Nagyszerű érzés Isten előtt töredelmes szívvel megvallani bűneinket, és megérezni, hogy felszabadul a lelkünk, ahogy Jézus szabaddá tesz. Elvesztettek vagyunk a bűneinkkel. Jézus pedig éppen azért jött, hogy az elvesztettet megkeresse.

Piros: Jézus Krisztus kiontott vére. Életünk során sok mindent elrontunk, sok minden hiányzik az életünkéből, de lesz valaki, aki rendbe hozza ezeket, aki hozzátesz, aki kiigazít, mert annyira szeretett, hogy a kereszten meghalt értünk. A kereszten valami elrendeződött. Ő vállalt mindent értünk, hogy elrendezze mindazt, amit a bűn hiányjelként odatett az életünkbe.

Aki nélküle jár a világban, az veszélyben van. Aki átadja neki az életét, az megmenekül: „*Őbenne van – az Ő vére által – a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is;...*” (Ef 1:7-8).

Az Ő sebei által gyógyul meg a mi életünk, és ezért nagyon fontos az út, amin elindulunk a feketétől a piros felé, mert ez a megtérésnek az útja. Első a bűneink felismerése, második pedig elis-

merni Jézus Krisztust megváltónknak, és komolyan odaszánni életünket, megtérni hozzá. A megtérés pedig nem egy érzelmi kitörés, hanem egy nagyon is racionális döntés, hogy megérttem az evangélium üzenetét, és döntök Jézus Krisztus mellett. Isten munkálja ki ezt bennünk a Szentlélek által!

Fehér: megtisztulás, megszentelt élet. A bűntől valló megtisztulás következménye a megszentelődés. A szentség jelentése: Istennek tulajdona. Aki Krisztusban átadja magát, annak élete Istennek elkülönítetté válik.

Fontos, hogy törekedjünk a szentségre. *Isten azt mondja: „Legyetek szentek, mert én szent vagyok!” (3Móz. 11.:44).* Nem lesz tökéletes, de törekednünk kell a szentségre és az új életre. El fogunk esni, de megbánjuk, és Krisztus újra felállít, és az Ő nevében megyünk tovább. A megszentelt életnek egyik fontos mutatója, hogy van Istentől megszabott tartalommal telített, kegyelmi időnk (kairoosz), amely el van határolva minden egyébtől. Időt kell szánnunk a Biblia olvasásra, az imádságra, hogy növekedhessünk hitünkben.

Megszentelődésnek fontos része, hogy szakítsunk a bűneinkkel, amelyeket felismertünk. Próbáljunk megszabadulni az óembertől. Kérjünk erőt Isten Szentlelkétől. Megéri a régit otthagyni, és újat kezdeni, Krisztussal járni. Isten ígéje legyen életünk vezérfonala. A megszentelt élet bizonyágtétel a világban.

Zöld: remény. Tele van az életünk reménységgel: jó élet, egészség, annyi mindenben reménykedünk. A legfonto-

sabb kérdés, mi a mi reménységünknek alapja? Mire alapozzuk az életünket? Jézus Krisztus reménységet tud adni, tartós célt ad. A legjobb cél, a legjobb reménység Jézus Krisztusnak a megismerése, azért fáradozunk, mert „... *az élő Istenben reménykedünk, aki üdvözítője minden embernek, de leginkább a hívőknek.*” (1Tim 4:9-10).

Az életben jönnek a záporok, a viharok, de ha sziklára állunk, ha az életünk alapja, reménységünk Krisztus, a mi Urunk, akkor nem félünk. Az Istenben való hit elveszi a félelmet és reményt ad. Ez az élő reménység pedig nemcsak az életre, hanem az életen túl is mutat.

Arany: mennyország. Aki végigmegy a bűnvallás, a megtérés, megszentelődés útján és reményt kap, az megkapja Isten országát, mert mindnyájan innentől kezdve Isten országának polgárai leszünk. Ha megszületik Isten országa a szívünkben, nagyszerű dolgokat élhetünk át, olyan belső örömünk van, amit emberi szóval nem is lehet elmondani.

A mennyország, amelyről Pál is ír, csodálatos lesz: „... *Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el az Isten az őt szeretőknek.*” (1Kor 2:9). Istennel mi személyesen találkozni fogunk. Helyreállítódik a paradicsomi állapot, amikor az első emberpár Isten közelében élhetett. Ne pazaroljuk el hát Isten drága ígéreteit, ezt a kegyelmet, és készüljünk, vágyakozzunk arra, amit ő elkészített nekünk, és járjuk végig az utat.

Istennek hála, minden este volt olyan testvérünk, aki személyes életéből vett

példákkal tett bizonyosságot Jézusban újonnan kapott életéről. Estéről estére énekeskönyvi és evangéliumi énekekkel dicsértük az Urat, gyülekezetünk ifis és felnőtt csoportjai pedig szeretetvendégséggel is szolgáltak. Hálásak vagyunk Istennek azért, hogy az evangélizáció során emberek tértek meg az élő Jézushoz gyülekezetünk tagjai közül.

Soli Deo Gloria!

Pásztor Árpád

Baba-mama kör és gyermekmegőrzés

Szeretettel adjuk hírül gyülekezetünk kisgyermekes családjinak, hogy novemberből újra megkezdjük a Baba-mama kör tartását. Péntekenként 10 órától a gyülekezeti házban várjuk gyermekekkel együtt a csatlakozni kívánó anyukákat, ahol énekekkel, mondókákkal, egyszerű kézművességgel színesített alkalmainkon Isten Igéje tükrében be-

szelgetünk a nőket és anyákat érintő kérdésekről. Továbbra is célunk, hogy mindez családi hangulatban, befogadó közösségben történjen. Örömmel számolunk be arról is, hogy gyülekezeti házunk kistermét sikerült adományokból bővíteni és kifesteni. Ebben a teremben vasárnaponként a 10 órakor kezdődő istentiszteletet képernyőre kivetítve élőben követhetik azok, akik kisgyermekükkel még nem tudnak részt venni a templomi istentiszteleten. A terem pelenkázóval, járókával és játékokkal felszerelt, hogy a gyerekek és szülei, minél otthonosabban érezhessék magukat. Anya/apa és a kisgyermek a kisteremben, a család többi része pedig a templomban lehetnek így részesei az istentiszteleti közösségnek. Jézus Krisztus mondja: „*Engedjétek, és ne akadályozzátok, hogy hozzám jöjjenek a kisgyermek, mert ilyeneké a mennyek országa.*” (Mt. 19:14)

Almásiné Tar Gabriella

ANNO

Egység régen és ma

Bartha Kálmán presbiter testvérünkkel beszélgettünk a közelmúltban, aki nosztalgizva mutatta a templomunk újjáépítésével kapcsolatos újságkivágásokat, cikkeket. Sok téma szóba került a baráti beszélgetés során, melyből most az egység fontosságát szeretnénk kiemelni. Óriási probléma, hogy a magyar ember jellemzően csak tragédiák, háborúk esetén képes az összefogásra, a

„boldog békeidőkben” pedig teret nyer és hódít a széthúzás, a gyűlölködés, ki-rekesztés. Sajnos ez alól nem kivétel egyházunk sem. Azt kívánjuk, hogy ez a rövid visszaemlékezés a 17 évvel ezelőtti viszontagságos időkre nyissa fel a szemünket arra, hogy az egység, a szeretetteljes együttműködés, egymás támogatása nem csak vészhelyzetekben létfontosságú. Ha a temploméért így össze tudunk fogni, nem kellene-e sokkal inkább a szeretetben való egységre tö-

rekednünk Annak jelenlétében, Aki nagyobb a templomnál?

A szerkesztők

A Déli Hírlap 1997. december 11-ei számában jelent meg az alábbi cikk Jeney Edit tollából (változatlan formában közöljük):

„Templomépítők – őrzik a megmaradt értékeket

Rombolni, gyűjtogatni lehet magányosan is. Az építéshez viszont összefogás kell. A Deszkatemplom elpusztulása óta az egyetakarás tettéválásának folyamatosan tanúi vagyunk. A közhatalom különböző szintjeinek segítségnyújtása, a szervezetek, intézetek felajánlásai mellett emberek százai, ezrei áldoznak idejükből, pénzükből, szaktudásukból azért, hogy újból állhasson a reformátusok temploma, Miskolc egyik szeretetszimbóluma, Magyarország Erdélyből való kulturális emléke. A segítőkész polgárok közül szólaltatunk meg néhányat a most induló, hetenként jelentkező sorozatunkban. Az egyének tettei, szándékai deszkaként épülnek bele az új, remélhetőleg jövő karácsonyra már álló templomba...

Bartha Kálmán, a Tetemvári református Egyházközség presbitere a tragédia bekövetkezése után azonnal a megmaradt értékek őrzésének megszervezésébe kezdett. Csütörtöktől hétfő estig – egy ideig a rendőrök mellett – nonstop végezték a vigyázást. Azóta éjjelenként 17 órától másnap 7 óráig egy őrző-védő kft. emberei őrködnek, de a nappali felügyelet továbbra is az önkéntesekre,

a gyülekezet tagjaira hárul. Az emberek párosával hatóránkénti váltásban őrködnek. A kft.-től ez esti, reggeli átvételt-átadást mindig a beszélgetőpartnerünk végzi. „Közel lakom” – teszi hozzá magyarázatként. Bartha Kálmán egyébként nemcsak szervez és koordinál, hanem a tényleges védésben is részt vesz. Mindaddig végzik e szolgálatot, míg a bontásból kikerült anyagok biztonságba nem helyeztetnek, a területet körül nem kerítik. Mára már előre megírt forgatókönyv szerint történik az őrzés. Hirtelen 14 nevet sorol fel, akik részt vesznek benne. Ha szükség lesz rá, még tovább bővítik a kört, akadnak ugyanis szép számmal jelentkezők. Nemcsak a gyülekezetből, nemcsak reformátusok ajánlották fel a segítségüket. Az egyik római katolikus férfi – mondja Bartha Kálmán – így vallott: „Úgy érzem, enyém is volt ez a templom.” Mikor megkérdeztük Bartha Kálmánt, hogy ő miért vállalja a munkát, a válaszból kiderült: mindez számára olyan természetes és szükség-szerű mint a levegővétel. „Én református keresztyén ember vagyok. A szüleim is istenfélők, hitben élők voltak. Itt vannak a tetemvári temetőben eltemetve. A gyermekeimet a Deszkatemplomban keresztelték, itt konfirmáltak, a kis unokámat is itt keresztelték. Ide vagyunk növe. Nekünk most olyan fájdalmunk van, mintha a családból halt volna meg valaki.” Az egyházközség asszonytagjai gondoskodnak arról, hogy a felvigyázóknak legyen mindig forró tea és kávé. De nem egy alkalommal teljesen ismeretlenek is kínálták meg őket a sza-

tyorból kivett teával. A részvét ezernyi megnyilvánulását tapasztalják meg a helyszínen naponta. Viszik folyamatosan az ide zárandóklók a templom rö-

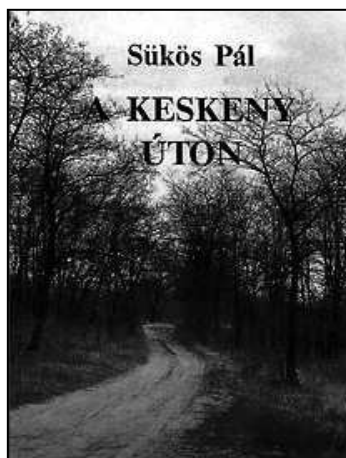
vid történetét ismertető szórólapokat és a csekket az adományok befizetéséhez. Van, aki többet is.”

Jeney Edit

KÖNYVAJÁNLÓ

Sükös Pál: A keskeny úton

Sükös Pál református lelkipásztor önéletrajzi elemeket is tartalmazó regénye a két háború közötti Magyarország világába kalauzolja az olvasót, hogy magával ragadó, ellenállhatatlan erővel mutassa be egy fiatal lelkipásztor, Székely Iván életén, küzdelmein keresztül azt a csodálatos ébredést, amely a negyvenes években bontakozott ki református egyházunkban. Már háromszor olvastam el a könyvet, minden bizonnyal számos alkalommal fogom még forgatni. Őszintén beszél a hívő élet örömeiről és nehézségeiről és csodálatos Megváltónk végtelen hatalmáról. Abszolút kötelező olvasmány hívőknek és keresőknek egyaránt. Merész könyv, amely szakít azzal a tabuval, hogy a lelkipásztor hitét nem illik, és nem lehet megkérdőjelezni, hogy vele mindig minden rendben van, a teológiai oklevél garantálja ezt. Megváltásra szoruló bűnösnek mutatja be a főszereplőt, aki beszél ugyan Istentől, de nem ismeri személyesen. Amikor gondnoka finoman szembesíti ezzel a ténnyel, megsértődik, és szinte hadat indít a gondnok és élő hitű társai, a „felébredtek” ellen. Isten ellen azonban nem lehet büntetlenül harcolni, ezt Iván saját bőrén tapasztalja meg, miközben egyre mélyebbre süllyed: hazugságok,

alkoholizmus, paráznaság és sikkasztás rántják az öngyilkossági kísérletbe, melyet a csodával határos módon túlél. Öngyilkossági kísérlete után egy hívő lelkipásztor családjába kerül rehabilitációra, ahol lassanként elkezd megismerni a számára ismeretlen Istent, végül saját igehirdetése közben megtérésre jut a szószéken állva. Megváltójával szívében tér haza és fenekestül felforgatja a vallásos kisváros életét. Az ébredés szele eléri az embereket, lehetetlen helyzetek oldódnak meg, ópiumfüggő szabadul a halálos szertől, a Szentlélek hatalmas munkája kíséri az imádkozó szívű lelkipásztor szolgálatát.

Jobbágy Péter

FÉNYKÉPALBUM

Bethánia csendesnap

Beszélő színek evangélizáció

családi istentisztelet

óvodánk hétköznapjai

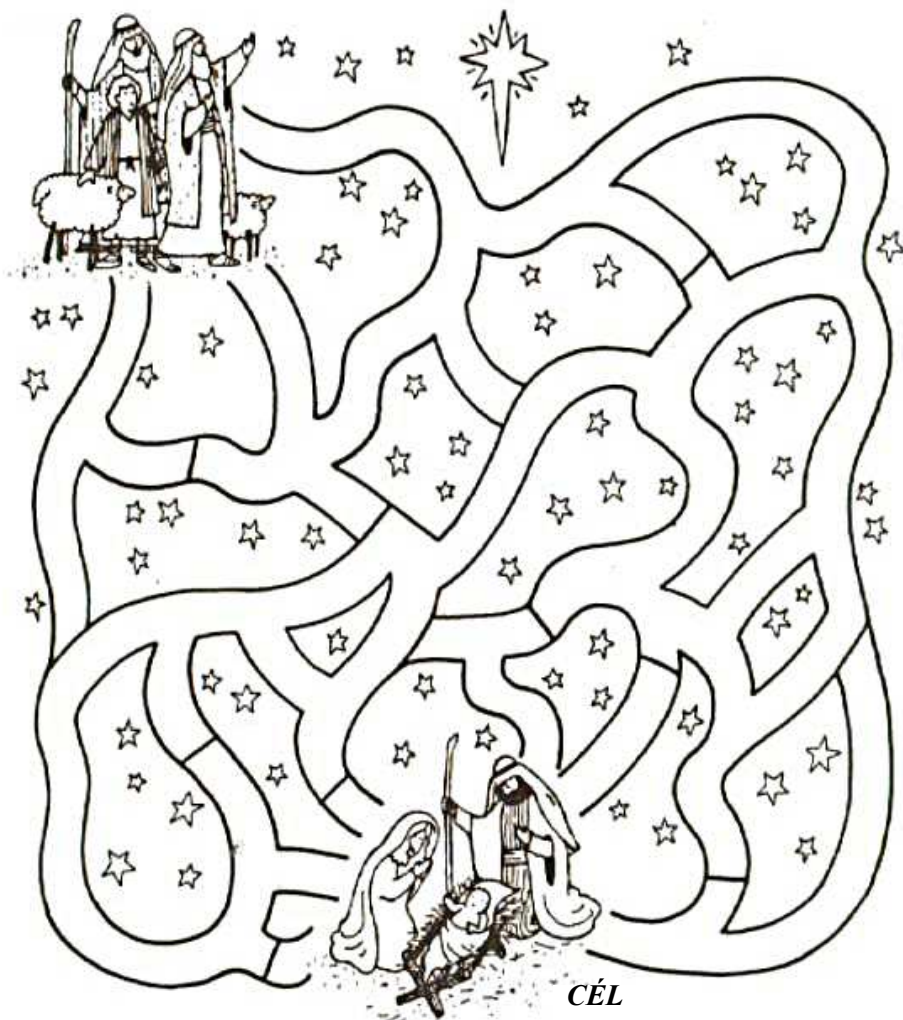

kirándul a diakóniai csoport

a REFISZ látogatása gyülekezetünkben

GYEREKSAROK*Segíts a pásztoroknak eljutni a szent családhoz!***Start**

Felelős szerkesztő: Almási Ferenc

A szerkesztőbizottság tagjai:

Dr. Benke László, Jobbágy Péter, Jobbágy Tamás

Megjelenik évente négy alkalommal az Egyházközség terjesztésében

Az újság ingyenes, kiadása adományokból történik